

Krigsministeren: Det forekommer mig, at det ærede Medlem har — om jeg saa maa kalde det — fattet en ulykkelig Njærlighed til motiverede Dagsordener, men jeg skal indrømme, at der i nærværende Tilfælde kan være givet det ærede Medlem Anledning til at stille et saadant Forslag ved en Udtalelse, der kaldt fra min Side, da Sagen forrige Gang var til Behandling. Jeg sølte ueblittelig, at Udtalelsen ikke var heldig, og at den ikke indeholdt, hvad jeg vilde have udtalt. Min Mening var den, at da Spørgsmaalet her dreiede sig om et efter min Mening saa ubetydeligt Lovforslag som dette, idet det kun gjaldt om at foretage en saa overordentlig ringe Forandring i det nu Bestaaende, vilde jeg kunne søle mig opfordret til at bringe Loven til Anvendelse paa den Maade, jeg ansaa for rigtigst, naar der fremkom Udtalelser her i Thinget, som gik i den Retning. Jeg skal indrømme, at det ikke var fuldkommen korrekt, men, jeg troede, at jeg kunde gaa den Vej. Smidhertid var det ingenlunde min Hensigt at fremkalde et Forslag som det, der nu er stillet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Det ærede Medlem mente, at Djeneften kunde blive fuldstændig tilstrækkelig besørget ved Konstituerede, ja, at det endog vilde være til Fordel for den, om man besatte Pladserne ved Konstituerede, idet man derved vilde saa Leilighed til at lære de Paa-gjældende at kjende, inden man gav dem faste Ansættelser; men jeg skal tillade mig at hen-vise til, at Loven ikke alene ikke med et eneste Ord omtaler, at Konstitutioner kunne finde Sted, men at den tværtimod i de fleste af sine Paragrafer indeholder udtrykkelige Bestemmelser, som forudsætte fast Ansættelse. Jeg tror dernæst ikke, at man ved at konstituere vilde opfylde de Forpligtelser, man ved Loven har paataget sig at opfylde ligeoverfor Indvilderne, og jeg tror heller ikke, det vil være muligt at indføre Konstitutioner i de Forhold, hvorom her er Tale, uden at man gaar udenfor Bestemmelserne, s. Ex. om Forfremmelser. Forholdet er ikke her saaledes som paa det civile Omraade. Naar der s. Ex. er givet Underofficerer af Forpleiningskorpset Afgang til at forfremmes til Intendanten, kan man

ikke konstituere disse Underofficerer som Intendanten og senere lade dem træde tilbage i deres tidligere Stilling i Korpset. Ved ikke at opretholde de Bestemmelser, der ere givne i Loven, vilde man desuden svække Tilgangen til Korpset, der ingenlunde har været saa livlig, som man havde ventet, og ærede Medlemmer maa dog indrømme, at Forpleiningskorpsets forsvarlige og hensigtsmæssige Organisation er af den allerstørste Bigtighed. Jeg ser heller ikke, at der er nogen Grund til ikke at gaa den Vej, som er foreslaet af Ministeren i fuld Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser, da her kun er Spørgsmaal om Tidrummet indtil den 1ste Oktober 1872, idet Korpset da har været i Virksomhed i tilstrækkelig Tid til, at Lovens Betydning kan opfyldes. Den Besparelse for Statskassen, det kan opnaas ved at gaa en anden Vej, er virkelig aldeles forsvindende. Jeg vil ikke være istand til at kunne tage imod den Dagsorden, som er foreslaet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), eller til at følge den, men jeg er nødsaget til at forlange, at det høie Thing fremmer dette Lovforslag paa saadvanlig Maade. Ellers maa det være mig som Krigsminister overladt ved Besættelsen af de foresaldende Vakancer at gaa frem paa den Maade, som jeg i saa Tilfælde finder at være den forsvarlige og rigtige. Jeg kan slutte med at anbefale det ærede Thing at følge Krigsministeren og at vedtage Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Winther: Det er en Feiltagelse af den ærede Minister, naar han tror, at jeg skulde være nogen særdeles Fortjærlighed for motiverede Dagsordeners Stillelse. Jeg har stillet denne, fordi det forekommer mig, at det er den allernaturligste Maade at ende denne Sag paa. Efter de Udtalelser, der sidst kom frem, og da Lovforslaget angaar en saa kort Tid og ikke har noget stort Omfang, forekommer det mig virkelig, at det er altfor megen Uleilighed, der gjøres den lovgivende Magt med denne Sag. Jeg er overbevist om, at havde den ærede Minister taget det paa sit Ansvar at udføre Loven saa godt, han kunde, naar Loven selv gjør ham det umuligt